കത്തോലിക്കാ കുടുംബം.

പുസ്തകം 17—18. ജൂലൈ—ആഗസ്റ്റ് 1943 ലക്കം 12

മംഗളം.

സുരുചിരമതസാരം ഗദ്യവും പദ്യമായും
ചെറുചെറുകഥയായും ബാലികാബാലകർക്കായ്
മധുവിനുസമമെന്നും കോരിവാരിക്കൊടുക്കും
സുലളിതസഖീ! നീ സൗഭാഗ്യമായ് ലാലസിക്കാ.

വർഗീസ് കാനേകാട്ടിൽ, വൈക്കം.

'ക. കുടുംബം' പതിനെട്ടാമത്തെ വയസ്സിലേക്ക്.

മഹായജ്ഞം ലോകമാസകലം ഒന്നാകെ നടമാടുകയും, അതിന്റെ ദുരന്തഫലങ്ങൾ നാം കേൾക്കുകമാത്രമല്ലാ, നമ്മുടെ ഓരോ കുടുംബങ്ങളേയും അലട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതായി നമുക്കു നേരിട്ടനുഭവപ്പെട്ടിരിക്കുകയുംചെയ്യുന്ന ഈ വിഷമഘട്ടത്തിൽ, സമുദായങ്ങളുടേയും രാഷ്ട്രത്തിന്റേയും അസ്ഥിവാരമായ കുടുംബങ്ങൾക്കു സമാധാനദൗത്യം വഹിച്ചുകൊണ്ടു 'ക. കുടുംബം' ഇതാ അവളുടെ പതിനെട്ടാമത്തെ വയസ്സിലേക്കു പ്രവേശിച്ചിരിക്കുന്നു.

സമുദായത്തിന്റേയും രാഷ്ട്രത്തിന്റേയും അടിസ്ഥാനമായ കുടുംബങ്ങളിൽ ദൈവവിശ്വാസം, മതൈക്യചൈതന്യം, സന്മാർഗ്ഗബോധം, സഹോദരസ്നേഹം മുതലായവ ജനിപ്പിക്കുവാനും, ഭാവിപൗരരായ ബാലികാബാലന്മാരുടെ സച്ചരിത്രപരിപാലനം സാധിക്കുവാനും, സാഹിത്യാഭിരുചി വർദ്ധിപ്പിക്കുവാനും ഈ ചെറുമാസിക കഴിഞ്ഞ പതിനേഴുകൊല്ലങ്ങളായി നിരന്തരം പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടാണിരുന്നിട്ടുള്ളതു്. ഇതു് എത്രകണ്ടു ഫലപ്രദമായിട്ടുണ്ടെന്നു വിധിക്കേണ്ടതു മാന്യവായനക്കാർ ഓരോരുത്തരുമാണല്ലോ. ഏതായാലും 'ക. കുടുംബ'ത്തിന്റെ ആദർശം മനസ്സിലാക്കി അവളുടെ പ്രയത്നങ്ങളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കേണ്ടതു് ഓരോ കുടുംബങ്ങളുടേയും കടമയത്രേ. കേരളക്കരയിലും അതിനപ്പുറത്തുമുള്ള പല കുടുംബങ്ങളിലും അവൾക്കു സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ ലഭിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ഇനിയും വളരെ കു

ട്ടുംബങ്ങളും അവർക്കു സ്വാഗതമരുളുവാനുള്ളതു തിരുസ്സഭയാണെന്നു സാധിതമാകുമെന്നു ഞങ്ങളും പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു.

മഹായുദ്ധത്തിന്റെ ഫലങ്ങളും 'കു. കുടുംബ'ത്തെയും വല്ലാതെ അലട്ടിക്കൊണ്ടാണിരിക്കുന്നതു്. കുടലാസ്സുകിട്ടുന്നതിനുള്ള വിഷമംമൂലം കുറേമാസങ്ങളായിട്ടു മാസിക രണ്ടുമാസത്തിലൊരിക്കൽമാത്രം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിനേ സാധിക്കുന്നുള്ളൂ. ഞങ്ങളുടെ വിഷമസ്ഥിതി പുറത്തറിയിക്കാതെ, എത്ര ഭീമമായ നഷ്ടം സഹിച്ചെങ്കിലും യാതൊരു കോട്ടവുംകൂടാതെ 'കുടുംബ'ത്തെ നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതിനു ഞങ്ങളും വളരെ ശ്രമിച്ചതാണ്. പക്ഷേ, അതു സാദ്ധ്യമായില്ല. ഏതായാലും നഷ്ടം സഹിച്ചെങ്കിലും ഇപ്പോഴത്തെ നിലയിൽ നടത്തണമെന്നു ഞങ്ങളും ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

ഞങ്ങളെ വിവിധമാർഗ്ഗേണ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ബ. അച്ചന്മാരോടും, മാന്യമഹതീമഹാന്മാരോടും ഞങ്ങൾക്കുള്ള കൃതജ്ഞതയേയും ഈയവസരത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളട്ടെ. ഇനിയും അവരിൽനിന്നു ബഹുവിധപ്രോത്സാഹനങ്ങളും ലഭിക്കുമെന്നുള്ള ഉറപ്പോടുകൂടി ഇതാ 'കു. കുടുംബം' അവളുടെ അടുത്തവയസ്സിലേ പ്രവർത്തനം ആരംഭിക്കുന്നു.

തിരുസ്സഭയുടെ ശ്ലൈഹികത്വം.

സത്യസഭയുടെ പ്രധാനലക്ഷണങ്ങളിൽ ഒന്നാണ് അവളുടെ ശ്ലൈഹികത്വം. ഉത്ഭവത്തിലും, പഠനത്തിലും, ഭരണാധികാരത്തിലും അപ്പസ്തോലികമല്ലാത്ത സഭ സാക്ഷാൽ സത്യസഭയായിരിക്കയില്ല. ഏതെങ്കിലും ഒരു സഭ അപ്പസ്തോലികമാണോ എന്നറിയുന്നതിനു താഴെപ്പറയുന്ന ലക്ഷണങ്ങളും അതിനുണ്ടോ എന്നു പരിശോധിച്ചാൽ മതി. ഒന്നാമതായി, അതു് അപ്പോസ്തലന്മാരാലോ അവരുടെ യഥാർത്ഥപിൻഗാമികളാലോ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതായിരിക്കണം. രണ്ടാമതായി, അതിന്റെ പ്രബോധനങ്ങളും അപ്പോസ്തലന്മാരുടേതുതന്നെയായിരിക്കണം. അവസാനമായി സഭാദ്ധ്യക്ഷന്മാർ അപ്പോസ്തലന്മാരുടെ ഇടവിടാതെയുള്ള പിൻതുടർച്ചക്കാരായിരിക്കണം. ഈ മൂന്നു ലക്ഷണങ്ങളും ഇല്ലാത്ത സഭ ശ്ലൈഹികമെന്നു വിളിക്കപ്പെടുവാൻ പാടുള്ളതല്ല

ക്രിസ്തുനാഥൻ, തന്റെ ശിഷ്യഗണത്തിൽനിന്നു പന്ത്രണ്ടുപേരെ തിരഞ്ഞെടുത്തു വി. പത്രോസിന്റെ പരമാധികാരത്തിൽ അവരെ ഒരു സംഘടിതസമൂഹമാക്കിത്തീർത്തു. (ലൂ. vi, 13) അനന്തരം തന്റെ പിതാവിന്റെ പക്കൽനിന്നു തനിക്കു ലഭിച്ച സകല അധികാരങ്ങളും അവർക്കു കൊ

ടുത്തുകൊണ്ട് സകലജാതികളേയും പഠിപ്പിച്ചു ജ്ഞാനസ്നാനപ്പെടുത്തുന്നതിന് അവരെ നിയോഗിക്കുകയും, തന്റെ പ്രത്യേക സംരക്ഷണം അവക്ക് വാഗ്ദാനംചെയ്കയുംചെയ്തു. (മത്താ. xviii, 18, 20) പാപങ്ങളെ പോക്കുന്നതിനും ബലിയർപ്പിക്കുന്നതിനുമുള്ള അധികാരം അവർക്കു നല്കി. ഇപ്രകാരം ശ്ലൈഹികാധികാരങ്ങളും ഈ ശിഷ്യന്മാർക്കല്ലാതെ മറ്റാർക്കും അവിടുന്നു നല്കിയിട്ടില്ല. തന്മൂലം, ഇവരുടെ യഥാർത്ഥപിൻഗാമികളൊഴികെ ഒരുത്തർക്കും ശ്ലൈഹികാധികാരമുണ്ടെന്നു വാദിച്ചുകൂടാ. ദൈവികാധികാരത്തോടെ അയക്കപ്പെട്ടവർക്കുമാത്രമേ സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുവാൻപാടുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടാണ് ''അയക്കപ്പെടാതെ അവർ എങ്ങിനെ പ്രസംഗിക്കും'' എന്നു വി. പൗലോസ് ചോദിക്കുന്നത്. ദൈവികാധികാരം സ്വയം കൈയേറുകയോ സഭാസ്ഥാപനം നടത്തുന്ന അഭിനവോപദേഷ്ടാക്കൾക്ക് ഈ പ്രസ്താവന ഒരു കണ്ണാടിപോലിയാണ്. ''ആട്ടിൻതൊഴുത്തിലേക്കു വാതിലിൽക്കൂടെയല്ലാതെ മറുമാർഗ്ഗത്തിൽക്കൂടെ പ്രവേശിക്കുന്നവൻ കള്ളനും കവർച്ചക്കാരനുമാകുന്നു''എന്നു മിശിഹാതന്നെ അരുളിച്ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ക്രിസ്തു സ്ഥാപിച്ചതും, അപ്പോസ്തലന്മാർ പ്രസംഗിച്ചു പ്രചരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതുമായ ഏകവും പരിശുദ്ധവുമായ കത്തോലിക്കാതിരുസ്സഭാതമാണ് ഉത്ഭവത്തിൽ ശ്ലൈഹികമായിരിക്കുന്നത്. കത്തോലിക്കാസഭയോടും പഴക്കമുള്ള മറെറാരുസഭയുമില്ലെന്നുള്ളതുതന്നെ ഏതു സത്യാന്വേഷകനും നേർവഴി കാണിച്ചുകൊടുക്കാൻ സഹായകമാകും.

അപ്പോസ്തോലികസഭയുടെ മറെറാരു ലക്ഷണം, അതിന്റെ പഠനങ്ങളും അപ്പോസ്തലന്മാരുടേതുതന്നെയായിരിക്കണമെന്നുള്ളതാണ്. വിശ്വാസത്തെയും സന്മാർഗ്ഗത്തെയും സംബന്ധിച്ച് അവർ നല്കിയിട്ടുള്ള പ്രബോധനങ്ങളും അഭംഗമായി പാലിക്കപ്പെട്ടിരിക്കണം. അപ്പോസ്തലന്മാരുടെ യഥാർത്ഥപിൻഗാമികൾക്ക് ഈ വിഷയത്തിൽ തെറ്റുവരുവാൻ പാടുള്ളതല്ല. എന്തെന്നാൽ, നരകീയശക്തികളും സഭയ്ക്കെതിരായി പ്രബലപ്പെടുകയില്ലായെന്നു ക്രിസ്തുനാഥൻതന്നെ അരുളിച്ചെയ്തിരിക്കുന്നു. (മത്താ. xvi, 18) അബദ്ധോപദേശങ്ങളും നല്കുന്ന സഭയുടെനേരെ ഒരുവനുണ്ടായിരിക്കേണ്ട മനോഭാവം എന്തായിരിക്കണമെന്നു വി. അപ്പോസ്തലൻ വിശദമാക്കുന്നുണ്ട്: ''ഞങ്ങൾ പരിപ്രീച്ചതിനെതിരായി സ്വർഗ്ഗത്തിൽനിന്ന് ഒരു ദൂതൻതന്നെവന്നു നിങ്ങളോടു പ്രസംഗിച്ചാലും അവൻ ശപിക്കപ്പെട്ടവനായിരിക്കട്ടെ.'' (ഗാല. I, 8) ക. സഭയൊഴിച്ചു മറേറതു ക്രിസ്തീയവിഭാഗത്തെയെടുത്തു പരിശോധിച്ചാലും, അവയെല്ലാം അപ്പോസ്തലന്മാരുടെ പഠനത്തിൽനിന്നുമാറി തെറേറായ മാർഗ്ഗത്തിൽക്കൂടെയാണു സഞ്ചരിക്കുന്നതെന്നു കാണാം. ഏതൊരു സഭയെ തെറ്റിലും

പ്പെട്ടത്താതെ ലോകാവസാനത്തോളം സംരക്ഷിച്ചുകൊള്ളാമെന്നു ക്രി
സ്തുനാഥൻ വാഗ്ദാനംചെയ്തുവോ ആ ക. തിരുസ്സഭ, അന്നും ഇന്നും ഒരേ
പഠനംതന്നെ അനുസരിക്കുന്നു. അന്ത്യംവരെ അതിനെത്തന്നെ അനുവ
ർത്തിക്കുകയും ചെയ്യും. വിശ്വാസസംബന്ധമായ വിഷയങ്ങളിൽ ചില
നവീനപ്രഖ്യാപനങ്ങൾ ക. സഭയിൽ കാണുന്നുണ്ടെങ്കിൽ, അവ യഥാ
ർത്ഥത്തിൽ പുതിയതല്ല; പ്രത്യുത, ശ്ലീഹന്മാരുടെ പഠനങ്ങൾക്കു പരിശു
ദ്ധാത്മാവു പിയുടെ പ്രചോദനമനുസരിച്ചു സഭാധ്യക്ഷന്മാർ നല്കുന്ന വ്യാ
ഖ്യാനംമാത്രമാണ്.

സഭയുടെ ശ്ലൈഹികത്വം തെളിയിക്കുന്നതിനു് അവസാനമായി
അവളുടെ ഭരണാധ്യക്ഷന്മാർ അപ്പോസ്തലന്മാരുടെ ഇടവിടാതുള്ള പിൻ
തുടർച്ചക്കാരാണോ എന്നാണു നോക്കേണ്ടതു്. ഒരു ഇടയനു തന്റെ ശ്ലൈ
ഹികാധികാരത്തെ കാണിക്കുന്നതിനു്, അപ്പോസ്തലന്മാർവഴി സകല അ
ധികാരങ്ങളുടേയും ഉത്ഭവസ്ഥാനമായ ക്രിസ്തുവിനോടുള്ള ബന്ധത്തെ
തെളിയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നിയമാനുസൃതം പട്ടം സ്വീകരിച്ചതുകൊണ്ടു
ശ്ലൈഹികാധികാരമുണ്ടെന്നു വരുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ ശിശുക്കൾക്കും പട്ടം
സാധുവായി കൊടുക്കുവാൻ സാധിക്കുമായിരിക്കാം. സാക്ഷാൽ അധികാ
രസ്ഥാനത്തുനിന്നു നിയമിക്കപ്പെട്ടവർക്കുമാത്രമേ സുവിശേഷപ്രസംഗത്തി
നു് അധികാരമുള്ളൂ (റോമാ x, 14) എന്നു് അപ്പോസ്തലൻ പ്രസ്താവി
ക്കുന്നു. അബദ്ധപഠനങ്ങൾവഴി, ക്രിസ്തുവുമായുള്ള ഐക്യത്തിൽനിന്നു്
അകന്നുപോയ സഭാവിഭാഗങ്ങൾക്കു് അതോടൊപ്പം ശ്ലൈഹികാധികാ
രവും നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതുണ്ടെന്നു വാദിക്കുന്നതു വെറുമൊരു സാംഗ
സംമാത്രമാണു്. ആദ്യകാലംമുതൽ ക്രിസ്തുവിനോടുള്ള ബന്ധത്തെ
മുറുകെപ്പിടിച്ചു്, അധികാരത്തിൽ ഇടവിടാതുള്ള പിൻതുടർച്ചയോ
ടുകൂടി നിലനിന്നുപോരുന്ന ക. സഭയ്ക്കുമാത്രമേ ഇന്നു മുഖ്യത്വശ്ലൈ
ഹികാധികാരമുള്ളതായി കാണുന്നുള്ളൂ. വി. പത്രോസിന്റെ സിംഹാ
സനത്തിൽ ഇടമുറിയാതെയുള്ള പിൻതുടർച്ചയോടുകൂടിയാണു മാർ
പ്പാപ്പാമാർ വാണിട്ടുള്ളതെന്നു ചരിത്രം സാക്ഷ്യംവഹിക്കുന്നുണ്ടു്. സുപ്ര
സിദ്ധചരിത്രകാരനായ മെക്കോളിയുടെ പ്രസ്താവന ഇത്തരുണത്തിൽ പ്ര
ത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാണു്: "ഈ സഭ (ക. സഭ) യിലേ പരമാധ്യക്ഷന്മാരു
ടെ സുദീർഘശൃംഖലയോടു താരതമ്യംചെയ്യുന്നതായാൽ പ്രൗഢിയോടുകൂ
ടെ വാണുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സകല രാജവംശങ്ങളും കേവലം ഇന്നലത്തേ
തുമാത്രമാകുന്നു. ഇടമുറിയാതുള്ള പ്രസ്തുത ശൃംഖലയുടെ ഓരോ കണ്ണി
യും പരിശോധിച്ചു പിറകോട്ടുപോകുന്നപക്ഷം മഹനീയമായ ആ സ്ഥാ
നാവലി..... പുരാണികകാലംവരെയും എത്തിക്കിടക്കുന്നതായി

ക്കാണാം.''

വിവിധക്രിസ്തീയവകുപ്പുകാരുടെ സഭ എല്ലാം ക്രിസ്തുവിനാൽ സ്ഥാപിതമാണെന്ന കൊട്ടിഘോഷിച്ചു പ്രശംസിക്കുന്നതുകൊണ്ടു പ്രയോജനമൊന്നുമില്ല. ഏകത്വം, വിശുദ്ധി, സാർവ്വലൗകികത, ശ്ലൈഹികത്വം, ഈ അവശ്യാവശ്യലക്ഷണങ്ങൾ എല്ലാം ഏതു സഭയിൽ അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ കാണപ്പെടുന്നുവോ അതുമാത്രമാണ് ക്രിസ്തുവിനാൽ സ്ഥാപിതം. അതുകൊണ്ടാണ് കത്തോലിക്കാസഭമാത്രമാണ് ക്രിസ്തുവിനാൽ സ്ഥാപിതമെന്നു നാം വിശ്വസിക്കുന്നത്.

കുട്ടികൾ ത്യാഗം പരിശീലിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യം.

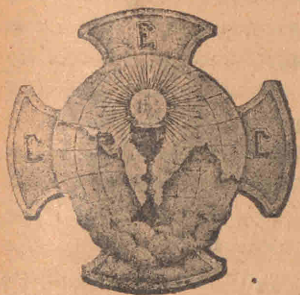

പ്രിയ കുഞ്ഞുപടയാളികളേ,

ലോകത്തിലുള്ള എല്ലാ മനുഷ്യർക്കും ഏതെങ്കിലുംവിധത്തിൽ ത്യാഗങ്ങൾ സഹിക്കേണ്ടതായി വരുമെന്നുള്ളതിനു രണ്ടുപക്ഷമില്ല. കുട്ടികൾക്കു തങ്ങളുടെ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ ശാസനകൾ സഹിക്കുന്നതും അദ്ധ്യാപകന്മാരിൽനിന്നു ശിക്ഷ അനുഭവിക്കുന്നതും സഹപാഠികളുടെ ഉപദ്രവങ്ങളും പരിഹാസങ്ങളും സഹിക്കുന്നതും വിഷമമുള്ള കാര്യങ്ങൾതന്നെ. ഇവയെല്ലാം ഏതായാലും സഹിച്ചേ തീരൂ എന്നിരിക്കെ, എന്തുകൊണ്ടാണ് കുട്ടികൾ അതിൽ മടികാണിക്കുന്നത്? അല്പാല്പമായ ഈ മാതിരി ത്യാഗങ്ങൾ സസന്തോഷം സഹിച്ചാൽ അവ ദൈവതിരുമുമ്പിൽ നമ്മുടെ യോഗ്യത വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ഭാവിജീവിതത്തിൽ കൂടുതൽ വിഷമമേറിയ ത്യാഗപ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നതിനു നമ്മെ സന്നദ്ധരാക്കുകയും ചെയ്യും. പ്രത്യേകിച്ച് ഇക്കാലത്തു ഭക്ഷണത്തിനും വസ്ത്രത്തിനും വിഷമമായതുകൊണ്ടു ത്യാഗം പരിശീലിക്കുവിൻ. അതുകയാൽ ത്യാഗങ്ങൾ സഹിക്കുന്നതിൽ നമുക്കു കൂടുതൽ ഉത്സാഹംപ്രദർശിപ്പിക്കാം. സ്നേഹനാഥൻ തന്നെ ഇതിനു നമ്മെ സഹായിക്കട്ടെ!

"അവരുടെ ക്ലേശങ്ങളിൽ അവരെ ഞാൻ അശ്വസിപ്പിക്കും."

''അയ്യോ, എനിക്കിനിയും സഹിക്കുവയ്യേ; ഹാ! ദൈവമേ നീ എന്തുകൊണ്ടു കൈവെടിഞ്ഞോ?''

ശബ്ദംകേട്ട് അതിവേഗം ഗോവണികയറിവന്ന സാറാമ്മ അപ്രതീക്ഷിതമായിക്കണ്ട കാഴ്ചയാൽ മരവിച്ചു കുറച്ചുനേരം നിന്നുപോയി. ഗൃഹനായകനായ അവിരാച്ചൻ, അവിടെ ഒരു ചാരുകസേരയിൽ മരിച്ചുവനെപ്പോലെ കിടക്കുന്നു. അയാളുടെ ഒരു കൈയിൽ ഒരെഴുത്തു ചുരുട്ടിപ്പിടിച്ചു മറ്റേക്കൈയിലുള്ള തൂവാലകൊണ്ടു മുഖം മറച്ചിരിക്കുകയാണ്. സംഭവഗതി ഏതാണ്ടൊക്കെ ഊഹിച്ച സാറാമ്മ അടുത്തുചെന്ന്, എഴുത്തു മുകൾപ്പിടിച്ചിരുന്ന അവിരാച്ചന്റെ കൈ സാവധാനം ഉയത്തി അവളുടെ മുഖത്തോടുചേർത്ത് അതു നനയുമാറ് അതിന്മേൽ കണ്ണുനീർ വാർത്തുകൊണ്ടു കുറെനേരം നിന്നു. "അയ്യോ, എന്റെ പ്രിയ ബേബീ, നിന്റെ ഓമനമുഖം....." ഇതുമാത്രം പറഞ്ഞതിന്റെശേഷം അയാൾ പണിപ്പെട്ടഴുന്നേറ്റു, സാറാമ്മയ്ക്കു തടയാൻ കഴിയുന്നതിനുമുമ്പു ഞൊടിയിടകൊണ്ടു ഗോവണിയിറങ്ങി അവിടെനിന്നും അപ്രത്യക്ഷനായി. ഒരു കണ്ണാടിയിലെന്നപോലെ വസ്തുതകളും എല്ലാം സാറാമ്മ ശരിയായി ഗ്രഹിച്ചു. അവരുടെ വാത്സല്യഭാജനമായ ബേബി യുദ്ധസേവനത്തിനു പോയിട്ടു സുമാർ രണ്ടുകൊല്ലം തികയുന്നതേ അന്നായിരുന്നു.

ഉരിച്ചുയരുന്ന വികാരങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനായി സാറാമ്മ മുഖംതുടച്ചു ചുറ്റും ഒന്നു നോക്കി. അതാ, ബാഷ്പാവർഷംകൊണ്ടു മിക്കവാറും നനഞ്ഞിരുന്ന ആ കത്തു ഭയങ്കരമായി അവളെ തുറിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടു അവിടെക്കിടക്കുന്നു. ഭർത്താവിന്റെ ദുഃഖത്തിനു തനിക്കുള്ള ഓഹരി അനുഭവിച്ചുകളയാമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു വിറയ്ക്കുന്ന കൈകളോടുകൂടി അതെടുത്തു. ഹൃദയത്തിന്റെ ചലനം വർദ്ധിച്ചുവന്നെങ്കിലും വളരെ പണിപ്പെട്ട് അവൾ അതു വായിച്ചു:—"പ്രിയ മി. അബ്രഹാം, നിങ്ങളുടെ വത്സലസുതനും എന്റെ പ്രിയസ്നേഹിതനുമായ ഡോക്ടർ ബേബി, കഴിഞ്ഞ ഡിസംബറിൽ ശത്രുക്കളുടെ ബോംബാക്രമണത്തിൽ മുറിവേറ്റു. ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ ഒരുവിധത്തിൽ യുദ്ധക്കളത്തിൽനിന്നു രക്ഷിച്ചു ശുശ്രൂഷിച്ചുവന്നുവെങ്കിലും, നിർഭാഗ്യവശാൽ കഴിഞ്ഞ മാർച്ചു 19-ാം നു-അദ്ദേഹം മരണംപ്രാപിച്ചുവെന്നു സവ്യസനം അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഏറ്റവും ഹൃദയംഗമമായ അനുശോചനം. വിശേഷാൽ ചികിത്സയ്ക്കും സംസ്കാരത്തിനുമായി 2120 രൂപാ എനിക്കു ചെലവായതു സദയം അയച്ചുതരുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു.

എന്നു, വിധേയൻ ക്യാപ്റ്റൻ എം. ഡി. ഫോക്സ്, No. 106. W. H. O. 117 camp. ക്രിയ്.

"ദുഃഖിതരുടെ ആലംബമായ ഈശോയുടെ തിരുഹൃദയമേ" എന്നു് ഉച്ചരിച്ചുകൊണ്ടു് ആ സാധുസ്ത്രീ മറിഞ്ഞുവീണു. ഏകദേശം അരമ

നിക്കുർ കഴിഞ്ഞു പള്ളിക്കൂടത്തിൽനിന്നു ജോയിയും റോസിക്കുട്ടിയും വന്നുചേർന്നു. ''അമ്മേ, കാപ്പിതാ, ഇന്നു വല്ലാതെ വിശക്കുന്നു.'' എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് അവർ അടുക്കളയിൽ പ്രവേശിച്ചു. അമ്മയെ അവിടെക്കാണാഞ്ഞു് അവർ രണ്ടാം നിലയിലേക്കു് ഓടി. ആദ്യം മുറിയിൽ കയറിയ ജോയ്, ''ചേച്ചീ, ഓടിവാ, അമ്മയിതാ തറയിൽകിടന്നു് ഉറങ്ങുന്നു.'' എന്നു വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. റോസി ഓടിവന്നു് അമ്മയുടെ തലപൊക്കി മടിയിൽവച്ചുകൊണ്ടു് ''അമ്മച്ചീ, എന്തുപറ്റി; പൊന്നമ്മച്ചിക്കു തലകറക്കംവന്നോ?'' എന്നൊക്കെ ചോദിച്ചുതുടങ്ങി. ജോയി കുറച്ചുവെള്ളംകൊണ്ടുവന്നു സാറാമ്മയുടെ മുഖത്തു തളിച്ചപ്പോൾ അവൾ കണ്ണുതുറന്നു. ''മക്കളേ'' അവർ പറഞ്ഞു: ''എനിക്കൊരു തലചുറ്റലുപോലെ തോന്നി. ഒരു സാരമില്ല.'' ''അപ്പച്ചനെവിടെപ്പോയി,'' റോസി ചോദിച്ചു ''ഇന്നു കച്ചേരിയിൽ പോയോ?'' ''ഇല്ല മകളേ, കുറച്ചുമുമ്പുവരെ ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. നമ്മുടെ ജപ്തിക്കാര്യം ഓർത്തിട്ട സങ്കടം സഹിക്കാൻ വയ്യാതെ തോട്ടത്തിലോ മറ്റോ തനിയെ നടക്കാൻ പോയതായിരിക്കും; നിങ്ങൾ കാപ്പികുടിച്ചില്ലല്ലോ. വരുവിൻ നമുക്ക് അടുക്കളയിലേക്കു പോകാം.'' എഴുത്തു് കൂട്ടികൾ കാണാതെ വസ്ത്രത്തിനുള്ളിൽ ഒളിച്ചുവച്ചതിനുശേഷം, അവൾ കുട്ടികൾക്കു കാപ്പി കൊടുത്തു. ഉടൻ പുറത്തിറങ്ങി അവിരാച്ചൻ അവിടെയെങ്ങാനും ഉണ്ടോ എന്നു നോക്കി; ആ പ്രദേശത്തെങ്ങും യാതൊരനക്കവുമില്ല. കാപ്പികുടികഴിഞ്ഞു ജോയി പറഞ്ഞു: ''അമ്മേ അപ്പച്ചൻ ഇതുവരെയും വന്നില്ലല്ലോ. ഞാൻ ഉറക്കെ ഒന്നു വിളിക്കട്ടെ?'', ''വിളിക്കണ്ടാ, നീയും റോസിയുംകൂടി തോട്ടത്തിൽപോയി നോക്ക്. അധികം ദൂരെ പോകരുതു്.'' കുട്ടികൾ പോയിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ സാറാമ്മ മുറ്റത്തുള്ള അരഭിത്തിയിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു ഭൂതകാലസംഭവങ്ങൾ ഓരോന്നായി ചിന്തിക്കുവാൻ തുടങ്ങി:— കാഞ്ഞിരത്തുങ്കൽ കുടുംബത്തിന്റെ പ്രതാപകാലം, അവിരാച്ചനുമായുള്ള അവളുടെ വിവാഹം; സൗഭാഗ്യപ്രദമായ ദാമ്പത്യജീവിതം— അതിനെ ആനന്ദപൂർണ്ണമാക്കുവാൻ ദൈവം നല്കിയ മൂന്നു് ഓമനസന്താനങ്ങൾ—ഹാ, അവരിൽ ആദ്യഫലത്തെ ദൈവം തിരിച്ചെടുത്തുകളഞ്ഞല്ലോ. ബേബി, അവൻ എത്രനല്ല കുഞ്ഞായിരുന്നു. അവന്റെ പഠനത്തിനുവേണ്ടി തറവാടു വിൽക്കുവാൻപോലും അപ്പച്ചനു മടിയില്ലായിരുന്നു. അവൻ എം. ബി. ബി. എസ്സ്. പാസ്സായപ്പോഴേക്ക്, ഒരു നല്ല സംഖ്യ കടമുണ്ടായി. പ്രശസ്തവിജയം അവൻ കരസ്ഥമാക്കിയെങ്കിലും അവനുവേണ്ട പ്രോത്സാഹനം കിട്ടിയില്ല. മുന്നൂറുരൂപാ ശമ്പളത്തിൽ ബേബി നയമിതനായി ആറുമാസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ നടന്ന സങ്കടകരമായ രംഗം— അന്നത്തെ സംഭാഷണം, ഓരോരാക്ഷരം അവൾ ഓർക്കുന്നു

ണ്ട് :— 'അപ്പച്ചൻ,' ബേബി പറഞ്ഞു, 'എന്റെ പഠനംകൊണ്ടാണല്ലോ അമലക്ഷത്തോടടുക്കുന്ന ഒരു കടം നമുക്കുണ്ടായത്. എന്റെ ഈ മുന്നൂറു രൂപാ ശമ്പളംകൊണ്ടു ചിലവുകഴിഞ്ഞു കടംവീട്ടാൻ ഒന്നും കിട്ടുകയില്ല. ഞാൻ യുദ്ധസേവനത്തിനു പോകുകയാണെങ്കിൽ ആയിരംരൂപാ പ്രതിശമ്പളമുള്ള ക്യാപ്റ്റൻ ഉദ്യോഗത്തിൽ എന്നെ നിയമിക്കുമെന്ന് എന്റെ സ്നേഹിതൻ എന്നെ അറിയിക്കുകയുണ്ടായി. അപ്പച്ചന്റെ അഭിപ്രായമെന്താണ്.'' അവിരാച്ചൻ:—'കുഞ്ഞേ, നിന്നോടുകൂടി പാവപ്പെട്ടവനായിരിക്കുന്നതാണ് നിന്നെപ്പിരിഞ്ഞു വലിയ സൗഭാഗ്യം അനുഭവിക്കുന്നതിനെക്കാൾ എനിക്കിഷ്ടം.' 'അപ്പച്ചൻ', ബേബി പറഞ്ഞു 'ഞാൻ ഒന്നരണ്ടുകൊല്ലംകഴിഞ്ഞു തിരിച്ചുവരും. എന്റെ ശമ്പളംകൊണ്ടു കടം വീടിക്കിട്ടുമെങ്കിൽ, സപ്തകാലത്തെ വിരഹം സാരമാക്കാനില്ലല്ലോ. ഈ വേർപാടു് എനിക്കും വിഷമകരമാണ്, എന്നാൽ വേറെവഴിയൊന്നും ഞാൻ കാണുന്നില്ല.' സാറാമ്മ; 'ഇക്കാര്യം കേട്ടപ്പോൾ, ഒരു വലിയ ഭയം എന്നെ പിടികൂടിയിരിക്കയാണ്. കുഞ്ഞേ, നിനക്കു വല്ല അപത്തും സംഭവിച്ചാൽപിന്നെ ഞങ്ങൾ ജീവനോടെ ഇരിക്കുകയില്ല.' ബേബി: 'ഇല്ലമ്മച്ചീ, ഈ. തി. എളുപ്പം എന്നെ കാത്തുകൊള്ളും. തി. എ. ബാഡ് ലൂ ഞാൻ സമാധാരിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ, ഞാൻ സുരക്ഷിതനായി തിരിച്ചെത്തും. എന്റെ അഭാവം റോസിയും ജോയിയും പരിഹരിക്കും.' ഇതുംപറഞ്ഞശേഷം, മൗനം അനുവാദമായി പരിഗണിച്ചു്, ബേബി മുട്ടുകുത്തി മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ കരങ്ങൾ ചുംബിച്ചതും, കുട്ടികളുടെ സിദ്ധാന്തം ശമിപ്പിക്കുന്നതിനായി ജോയിക്ക, പക്ഷികളെ വെടിവയ്ക്കാൻകൊള്ളാവുന്ന ഒരു തോക്കും, റോസിക്ക് ഒരു റിസ്റ്റവാച്ചും കൊണ്ടുവരാമെന്നു പറഞ്ഞു് അവരുടെ പിഞ്ചുകവിൾത്തടങ്ങളിൽ ചുംബിച്ചശേഷം അശ്രുകണങ്ങൾ പൊഴിച്ചുകൊണ്ടു യാത്രപറഞ്ഞതുമായ രംഗം ഓർത്തപ്പോൾ സാറാമ്മ വാവിട്ടുകരഞ്ഞുപോയി. ''ഹാ എത്ര അത്യാശയോടെ മാസം തോറുമുള്ള അവന്റെ എഴുത്തുകൾ ഞങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നു. കുഞ്ഞിന് എത്രവേഗം ഉദ്യോഗക്കയറ്റവും ശമ്പളവർദ്ധനയും ലഭിച്ചു. കടത്തിൽ ഒട്ടുപകുതിയും. വീടിയല്ലോ. എന്നാൽ, എന്തുഫലം? ഒടുവിലത്തെ എഴുത്തുകിട്ടിയിട്ടു പതിനൊന്നുമാസം കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. തവണമുടങ്ങിയതിനാൽ പറമ്പും മാളികയും ജപ്തിയിലായി. ഒന്നുമില്ലെങ്കിലും വേണ്ടില്ലായിരുന്നു, എന്റെ കുഞ്ഞിനെ ഒന്നു കാണാൻപോലും സാധിച്ചില്ലല്ലോ.''

നേരം ഇരുട്ടിത്തുടങ്ങിയപ്പോൾ കുട്ടികൾ ഇരമ്പിമേഞ്ഞുതോടെ തിരികെവന്നു. ''അപ്പച്ചൻ എവിടെയോ ഒളിച്ചിരിക്കയാണമ്മച്ചീ'' ജോയി പറഞ്ഞു. റോസി: ''ഒന്നും പേടിക്കാനില്ലമ്മച്ചീ. ഞാൻ ഇന്നച്ചന്റെത്തേ

വിശ്രമസമയത്തു കൊന്തചൊല്ലി അപ്പച്ചന്റെ സങ്കടം കുറച്ചുകൊടുക്കണമെന്ന് ഈ. തി. ഹൃദയത്തോടു അപേക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്.'' സാറാമ്മ: ''കൊള്ളാം കുഞ്ഞുങ്ങളേ വരുവിൻ, നമുക്കു പ്രാർത്ഥനചൊല്ലാം; അതുകഴിഞ്ഞു വന്നില്ലെങ്കിൽ, അങ്ങേതലേ വക്കിച്ചേട്ടനെക്കൂടെ കൂട്ടി ഒന്നന്വേഷിക്കാം.'' അവർ ജപമാല തുടങ്ങി, ഒരുരഹസ്യം ചൊല്ലിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവിരാച്ചൻവന്നു ഉയർന്നസ്വരത്തിൽ പ്രാർത്ഥനചൊല്ലി അതിൽ സംബന്ധിച്ചു. പ്രാർത്ഥനകഴിഞ്ഞു സ്തുതിചൊല്ലി മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ കരം മുംബിച്ചശേഷം ജോയി പറഞ്ഞു:''അപ്പച്ചാ, അമ്മച്ചിക്ക് ഒരു തലകറക്കം ഉണ്ടായി. അപ്പച്ചൻ എവിടെപ്പോയിരുന്നു.'' അവിരാ:''സാറാമ്മേ വല്ലതും പറഞ്ഞോ? ഹാ, എന്റെ സൂക്ഷക്കുറവു്, ആ എഴുത്തു്.....''

സാറാ: ''ഒന്നുമില്ല. (വ ക്ഷയംമാറുവാനായി) എന്നാൽ നമുക്കു് ഇനിയും എത്രദിവസത്തേ അവധിയുണ്ടു്?'' അവി. ''അവർ വളരെ ഭയത്തോടെയാണു വന്നിക്കുന്നതു്. ഒരു മാസത്തേ അവധിയുണ്ടു്. കൂടാതെ പ്രത്യേകാനുകൂല്യമായി നാലായിരം രൂപാ തരാമെന്നു സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ അതിൽ രണ്ടായിരത്തിൽചിലപ്പോൾ അയച്ചുകൊടുക്കണമല്ലോ. ഓ . . . . അല്ല, സാരമില്ല.''

റോസി: ''അപ്പച്ചാ, സങ്കടപ്പെടാതെ; ഇന്നലെ അപ്പച്ചൻ എനിക്കുതന്ന ഈ. തിരുഹൃദയത്തിന്റെ വാഗ്ദാനങ്ങളും ഞാൻ വായിച്ചു. അതിൽഒന്നു് 'എന്റെ ഭക്തരുടെ സങ്കടങ്ങളിൽ ഞാൻ അവരെ ആശ്വസിപ്പിക്കും' എന്നാണല്ലോ. ബേബിച്ചായൻ താമസിയാതെ വരും. അപ്പോൾ കടമൊക്കെ വീട്ടി നമുക്കു വീടു തിരിച്ചെടുക്കാം.'' കണ്ണുനീർ പൊഴിച്ചുകൊണ്ടു പ്രിയപുത്രിയെ ആശ്ലേഷിച്ചുശേഷം അവിരാച്ചൻ പറഞ്ഞു: ''എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട കുഞ്ഞുങ്ങളായ നിങ്ങളെക്കാണുമ്പോൾ എന്റെ സങ്കടമെല്ലാം ഞാൻ മറക്കുന്നു.''

* * *

മാസം ഒന്നുകഴിഞ്ഞു. അവിരാച്ചനും കുടുംബവും സ്വവസതിയോടു യാത്രപറഞ്ഞു. കൈവശം കിട്ടിയ നാലായിരം രൂപായിൽ 2120 രൂപാ മി. ഫോക്സിന്റെപേക്കു് അയച്ചുകൊടുത്തശേഷം, ബാക്കിയുണ്ടായിരുന്ന തുകയുമായി അവർ മലബാറിനു യാത്രതിരിച്ചു. മൂന്നുദിവസത്തേ യാത്രയ്ക്കുശേഷം മലബാറിൽ മാനന്തപാടി എന്ന സ്ഥലത്തു് അവർ ചെന്നുചേർന്നു. അവിടെ സ്ഥലം വാങ്ങിക്കുവാനായി ഒരു ഭൂമിയുടെ കാര്യസ്ഥന്റെ കൈവശം 600 രൂപാ ഏല്പിച്ചു. അയാൾ അവരെ കബളിപ്പിച്ചു രൂപായുമായി എവിടെയോ കടന്നുകളഞ്ഞു. സാമാനങ്ങൾ വാങ്ങിക്കുവാൻ അവിരാച്ചൻ ചന്തയിൽപോയ അവസരത്തിൽ പോക്കറ്റടിച്ചു ബാക്കിയുണ്ടായിരുന്ന തുകയും ആരോ അപഹരിച്ചുകൊണ്ടുപോയി.

നിത്യവൃത്തിക്കുള്ള വകപോലുമില്ലാതെ, യാതൊരു തൊഴിലും വശമില്ലാത്ത അവർ ഒരു വിദേശസ്ഥലത്ത് അനുഭവിച്ച കഷ്ടതകളും അവർണ്ണനീയമാണ്. ഒരു ജന്മിയുടെ ഔദാര്യഫലമായി ഒരു ചെറുകുടിലും കൃഷി ചെയ്യാൻ കുറേസ്ഥലവും ലഭിച്ചു. സാറാമ്മയുടെ ആഭരണങ്ങളും വിറ്റ് അവശ്യംവേണ്ടിയിരുന്ന ക്ഷേണസാധനങ്ങളും പണിയായുധങ്ങളും വാങ്ങിച്ചു. എന്നാൽ കഷ്ടം! മൂന്നുമാസം കഴിഞ്ഞപ്പോഴും അവിരാച്ചൻ മലയനിപിടിപെട്ടു കിടപ്പിലായി. സാറാമ്മയും മറ്റും വളരെ പരിശ്രമിച്ചുവെങ്കിലും, തങ്ങളെ കൊണ്ടുപോന്നിരുന്ന തി. എ. ശ്രീപത്തിൻമുമ്പിൽ പ്രത്യാശയോടും വിശ്വാസത്തോടുംകൂടി പ്രാർത്ഥിച്ചുപോന്നു, 'സങ്കടപ്പെട്ടവരുടെ ആശ്രയമായ ഈശോയേ ഞങ്ങളെ അനുഗ്രഹിക്കേണമേ' എന്ന്. അവിരാച്ചന്റെ സുഖക്കേടു വർദ്ധിച്ച് അപകടകരമായ നിലയിലായപ്പോൾ ജന്മിയുടെ സഹായത്തോടുകൂടി അയാൾ മാനന്തപാടി ഡിസ്പെൻസിക്ക് ആശുപത്രിയിലേക്കു മാറ്റപ്പെട്ടു.

* * *

നല്ല തരക്കേടുള്ള ഒരു സായ്വാഹം.....അതിവേഗം ഓടിച്ചുവന്ന ഒരു കാർ, 'ദി യുണൈറ്റഡ് ബാങ്കി'ന്റെ മുമ്പിൽ വന്നുനിന്നു. കാറിൽനിന്നും ചാടിയിറങ്ങിയ ഒരു പട്ടാളയുദ്യോഗസ്ഥൻ ആദ്യം അല്പം സംശയിച്ചുനിന്നശേഷം ശരവിരുങ്കൽ ചെന്നുമുട്ടി. ഒരു വേലക്കാരൻവന്നു വാതിൽതുറന്നു. ഉദ്യോ: കാഞ്ഞിരത്തുങ്കൽ അവിരാച്ചൻ താമസിച്ചിരുന്ന മാളികയല്ലേ ഇതു്? അദ്ദേഹം ഇവിടെയുണ്ടോ? വേല: ഇല്ലേയല്ലാനേ. കുടുംബംകൊണ്ടു സ്ഥലവും മാളികയും ജപ്തിചെയ്തപ്പോൾ അദ്ദേഹം മലബാറിനുപോയിട്ട് ഇപ്പോൾ ഒന്നരവർഷമായി. ഇന്നാൾ പനിപിടിച്ചു മാനന്തപാടി ആശുപത്രിയിൽകിടന്നു് മരിച്ചുപോയി എന്നു് ആരോ പറയുന്നതുകേട്ടു. നേരുണ്ടോന്നറിഞ്ഞില്ല. ആഗതൻ തലകുറുക്കിവീഴാൻതുടങ്ങിയെങ്കിലും പെട്ടെന്നു് സ്വയം നിയന്ത്രിച്ചിട്ട്, കാറിൽകയറി അപ്രത്യക്ഷനായി.

ക്ലേശപൂർണ്ണമായ യാത്രയുടെശേഷം ആ പട്ടാളയുദ്യോഗസ്ഥൻ മാനന്തപാടി ആശുപത്രിയിലെത്തി. ഡോക്ടറെക്കണ്ടു കാഞ്ഞിരത്തുങ്കൽ അവിരാച്ചൻ എന്നയാളിനെക്കുറിച്ചു് അന്വേഷണംനടത്തി.

ഡോക്ടർ: രോഗം അപായകരമാണെന്നാണു തോന്നുന്നതു്. എങ്കിലും ഇതുപോലെ ക്ഷമയും സമാധാനവുമുള്ള ഒരു രോഗിയെ ഇതിനുമുമ്പു ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല.

ഉദ്യോ: ദൈവത്തിനുസ്തുതി. അദ്ദേഹം മരിച്ചുപോയി എന്നു് ഒരാൾ എന്നോടു പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം എന്റെ പിതാവാണു്. ഞാനും ഒരു എം. ബി. ബി. എസ്സ്. ആണു്.

ഡോ: മരിച്ചുപോയെന്നു പേട്ടിരുന്ന ക്യാപ്റ്റൻബേബി നിങ്ങളു

ണോ? ബേബി: അതേ; നമുക്ക രോഗി കിടക്കുന്ന മുറിയിലേക്കുപോകാം. തൽക്കാലം ഒന്നും വെളിപ്പെടുത്തേണ്ടാ; അല്ലെങ്കിൽ പക്ഷേ രോഗിക്ക ചിത്തഭ്രമംകൂടി പിടിപെട്ടേക്കും.

അവിരാച്ചൻ കിടന്നിരുന്ന മുറിയിൽ അവർ പ്രവേശിച്ചു. മുട്ടുകുത്തി പ്രാർത്ഥനയിൽ ലയിച്ചിരുന്ന സാറാമ്മ എഴുന്നേറ്റ് ആചാരംചെയ്യുന്നു. ഡോ: "ഒൻപതുമണികഴിഞ്ഞതിൽപ്പിന്നെ ബോധം വീണോ?" സാറാമ്മ: 'ഉവ്വ്'; മരുന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടു. കുറേക്കഴിഞ്ഞു 'ഞാൻ ബേബിയെക്കണ്ടു' എന്നൊക്കെ പിച്ചുംപേയും പറയാൻതുടങ്ങി. താമസിയാതെ സഹിക്കത്തിൽവച്ചു കാണുമെന്നായിരിക്കാം." —കരഞ്ഞുതുടങ്ങി. "അമ്മേ" ബേബി മുട്ടുകുത്തി മാതൃകരം ചുംബിച്ചു. ജീവിതം, മരണം, നിരാശ, പ്രത്യാശ എന്നീ വിപരീതാവസ്ഥകളുടെമധ്യേ കഴയുന്ന ആ സാധുചി "ബേബീ" എന്നു മന്ത്രിച്ചുകൊണ്ട് ഓമൽപ്പുത്രന്റെ കരങ്ങളിലേക്കു മറിഞ്ഞു.....

ബേബിയുടെ ചികിത്സയും ശുശ്രൂഷയുംമൂലം അവിരാച്ചൻ ക്രമേണ സുഖംപ്രാപിച്ചുവന്നു. റോസിയും ജോയിയും പലപ്പോഴും നിർബന്ധിച്ചെങ്കിലും തീർത്ഥസുഖമായതിന്റെശേഷംമാത്രമേ തന്റെ പ്രത്യാഗമനവിവരം ബേബി സഹപാഠിനിയെ അറിയിച്ചുള്ളൂ. "മകനേ" അവിരാച്ചൻ പറഞ്ഞു "ഈ. തി. ഹൃദയം തന്റെ മാസന്മാരെ കൈവെടിയുകയില്ല." ക്ഷീണം തീർത്തുപോകുന്നതിനായി ഒരു മാസംകൂടി അവിരാച്ചൻ മാനന്തപാടിയിൽ താമസിച്ചു. അതിടക്കൊണ്ട ബേബി സഹോദരനും വസ്തുക്കളും വീണ്ടെടുക്കുന്നതിനുവേണ്ട ഏർപ്പാടുകളും എല്ലാം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒരു ദിവസം അവിരാച്ചൻ, മി. ഫോക്സിനെപ്പറ്റിയും, വളരെക്കാലത്തേയ്ക്കു ബേബി എഴുതയക്കാഞ്ഞതിനെപ്പറ്റിയും ചോദിച്ചു. ബേബി: "മി. ഫോക്സ് എന്റെ ഒരു കീഴുദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്നു. ഞാൻ മുറിവേറ്റു കിടന്നപ്പോൾ അയാൾ എന്നെ പരിചരിക്കുകയുണ്ടായി. അന്നു നിങ്ങളെപ്പറ്റിയൊക്കെ അയാൾ പലതും ചോദിച്ചിരുന്നു. കുറെക്കഴിഞ്ഞു അയാൾക്കു സ്ഥലംമാറ്റംകിട്ടി. അയാൾ ചെയ്ത ഉപകാരത്തിനു തക്കതായ സമ്മാനം കൊടുക്കണമെന്ന് എനിക്കാഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും, പിന്നീട് അയാളെക്കുറിച്ച് ഒന്നും അറിയാൻ സാധിച്ചില്ല. എങ്കിലും ഞാൻ മരിച്ചുപോയെന്നും മറ്റും എഴുതിയതു കഠിനമായിപ്പോയി. സുഖംപ്രാപിച്ചയുടനെ ഞാൻ ലീബിയായിലേക്കു വിളിക്കപ്പെട്ടു. പിന്നീട് എഴുത്തുകൾ അയച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും അവയെല്ലാം നഷ്ടപ്പെടുകയാണല്ലോ ഉണ്ടായതു്. പണം അയക്കുന്നതു സുരക്ഷിതമല്ലായിരുന്ന

ല്ലോ. കടം വീട്ടുന്നതിനായി, ഇംപീരിയൽബാങ്കിലേക്ക് ഒരു ചെക്ക് ഞാൻ അയച്ചിരുന്നു. അതും നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയി. ഏതായാലും അവിടെ നിന്നും പണംപോയിട്ടില്ല. ഭയങ്കരമായ അനവധി അപകടങ്ങളിൽനിന്നും ഞാൻ രക്ഷപെട്ട വിവരം ഞാൻ വഴിയേ പറഞ്ഞുകൊള്ളാം. അതു നമ്മുടെ പൂവ്വസതിയിൽചെന്നു തിരു. ഹൃദയപ്രതിഷ്ഠ നവീകരിച്ചതിൻെറശേഷമാകട്ടെ.''

അവിരാച്ചൻ പൂർണ്ണസുഖം പ്രാപിച്ചയുടനെ കുടുംബസമേതം അതുകാലത്തു് ഒൗദാര്യപൂവ്വം സംരക്ഷിച്ച ജന്മിയുടെ വസതിയിൽചെന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു കൃതജ്ഞത പ്രദർശിപ്പിച്ചു ചില പാരിതോഷികങ്ങളും കൊടുത്തശേഷം, അവർ താമസിച്ചിരുന്ന ചെറ്റക്കുടിലിലുവന്നു. ഗുണസാമാനങ്ങളും, തങ്ങളുടെ അമൂല്യനിധിയായിരുന്ന തിരു. ഹൃദയരൂപവും എടുത്തു കാറിൽകയറി അവർ സ്വദേശത്തേയ്ക്കു യാത്രതിരിച്ചു. കാറിൽ ഇരുന്ന റോസിയും ജോയിയും ഏറ്റവും ഇഷ്ടകരമായ സ്വരത്തിൽ തി. ഹൃ. ഗാനങ്ങളും ആലപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒരിക്കൽ റോസി ചോദിച്ചു: ''അമ്മേ ബേബിയാച്ചൻ മരിച്ചുപോയി എന്നു വിവരം ഞങ്ങളെ അറിയിക്കാഞ്ഞതെന്താണു?'' ''അതോ'' ജോയി ഇടക്കുകയറിപ്പറഞ്ഞു ''അതു പച്ചക്കള്ളമായിരുന്നതുകൊണ്ടു''. റോസി: ഞാൻ എന്നും പറഞ്ഞിരുന്നില്ലേ, ബേബിച്ചായൻ തിരിയെവന്നു കടമെല്ലാം വീട്ടി നമ്മുടെ വീടു തിരിച്ചെടുക്കുമെന്നു്.'' സാറാമ്മ: ''വീടു തിരിയെ എടുത്തില്ലെങ്കിലും സാരമില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ നമ്മുടെ ബേബിക്കുഞ്ഞു വന്നില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ അപ്പച്ചൻ തീർച്ചയായും മരിച്ചുപോയേനെ.'' അവിരാച്ചൻ: ''ഈ അത്യാപത്തുകൾ എല്ലാം ഒന്നിനുപുറകെ ഒന്നായി വന്നപ്പോളെല്ലാം ഞാൻ ആശ്വാസം കണ്ടെത്തിയിരുന്ന ഒരു സ്ഥാനമുണ്ടു്. അതേ, അതു സങ്കടപ്പെടുന്നവരുടെ അഭയസ്ഥാനമായ ഈ. തി. ഹൃദയംതന്നെ. അവിടുന്നല്ലേ വാശ്വാനംചെയ്തിരിക്കുന്നതു് ''അവരുടെ സങ്കടങ്ങളിൽ ഞാൻ അവരെ ആശ്വസിപ്പിക്കും'' എന്നു്. നമുക്കു് അതു പരി. ഹൃദയത്തെ എന്നും സ്നേഹിക്കുകയും സ്തുതിക്കുകയും ചെയ്യാം.''

സാറാ: ബേബീ, നിനക്കു് ഇനിയും പോകണമോ? ബേബി: എനിക്കിനിയും കഷ്ടിച്ചു രണ്ടുമാസത്തെ അവധിയുണ്ടു്. അതുംകൂടി ആനന്ദിക്കാം. അതുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ എനിക്കു പോകേ

Nihil Obstat. Fr. John Joseph O. C. D.
Imprimatur. † Joseph Attipetty,
Ernakulam, 12-6-1943. *Abp., Verapoly.*

J. M. Press, Mangalapuzha Seminary, Alwaye.